

דף עיר

"ליהודיים הייתה אורה" אמר רבי יהודה

אורה - זו מודה.

וכך הוא אומר:

"כִּי נְאָזֶה וַתֹּרֶה אֹורָה" [מגילה ט"ז]

לזמרה של: אורה מושקוביץ ע"ה
משוואות-יצחק

במפרשים

ויל"ע י. מ. מושקוביץ * משוואות-יצחק 79858, ד.ב. שדה-אג * טל': 08-8581440 * פקס: 08-8503835

פרשת מעוז בעשנת תשס"ח

א. המהר"ל מפלראג עם פירוש הרב זלצר.

פרק י"ד פסוק ד': בעל לשון הרע מאבד צלם אנוש

רש"י שם: לפי שהנוגעים באין על לשון הרע, שהוא מעשה פטפטני בדברים, לפיכך הוויקקו לטהרטו צפירים שמתפתתו תמיד בczatzof קרול. את חומרתו הרבה של חטא לשון הרע מסביר המהר"ל מנוקודת מבט נוספת: חטא לשון הרע קשור בדבר. והדבר הוא, בעצם, יתרונו של האדם על פני שאר בעלי החיים. (ולכן מפרש תרגום אונקלוס את הפסוק "ויהי האדם לנפש חייה" - "זהו אنسה לרוח ممלאה" כלומר: כל מהותה של הנפש החיה באדם מתבטאת בכח הדברו).

הדבר הוא המאפיין, איפוא, את יצורי אנוש שנבראו בצלם אלוקים. וכאשר אדם לוקח את היתרון הגדול הזה ומשתמש בו לחתט, או כי גדול היתרון כף גודל החסרונו, והאדם החוטא בלשונו הרע מאבד את ייחודי האנושיו.

וכך כותב זאת המהר"ל:

החויטה בלשון הרע הוא מקלקל ומטעב את כל האדם (את כל מהותו של בן האדם) שהרי הכתוב אומר (בראשית ב') ויהי האדם לנפש חייה, ותרגם אונקלוס והוא אنسה לרוח ממלאה (כל מהותה של הנפש החיה באדם מתבטאת בכח הדבר) ולכך (ולכן בעל לשון הרע) הוא חוטא בדבר שהוא כל האדם (חויטה בכל מהותו האנושית).

(דרוש לשבת שובה סוף הספר באර הגולה ע' ע"ח) וכבר אמרו קדמוניים כי מי משתמש ביתרונו הרוחני - בדבר, לצורך אמרת לשון הרע הוא גרווע יותר מן הבבמה שאין לה כלל כה דבור לא לטוב ולא לרע.

על/ה

1. פְּכָאָלָה אֲהֵבָבְךָ קָדָר פִּין הַסּוֹקִים גִּפְעַן תַּרְקָאָכְכָא?
2. אַזְוָצָר - אַזְיָקְעַט כָּר, אַיְקְרִימְן קָדָר פִּין שָׂרֵי הַגְּמָרִים?
3. סְכָרְרָנוּ אַסְכָּרָא מַטְזָעָג הַחֲסָנָה שְׁפָעָן כָּרָא, אַמְּנָה הַוְּאָ אַקְסָס נַקְתָּה?
4. אַה שְׂיָק אַנְיָין הַגְּמָרִים שְׁכָבְנָה?
5. הַוְּאָנָה קָדָר שְׁהָוָא כְּפָנָה אַקְטָמָה תַּהֲוָכְבָנָה הַסּוֹקִים?

* * *

מצורע

22. חפילה על הבעלים, וכלשון רבינו לעיל יג, ה' ייתפלל גם הכהן עלייו. 23. לעומת זאת העור והראש שיתכנן והכהן יטמא מיר בvisor הראשון, שלב ההסגר ("ויהסיגר את הבית שבעת ימים") הוא חובה בערעת הבית, היא הנגע בקירות הבית אשר יהא. מזה מוכיח רבינו את דעתו כי דוקא בערעת הבתים יש צורך בפק זמן לתחשובה ולתפילה.²⁴ רבינו מוסיף להביא את דבריו המדרש כפירוש אלטרנטיבי להופעה עליה עמד על דרך הפשת, והוא ההסגר הראשון שהוא חובה, ובהמשך וסתועאה מכין שלבי הקצעה ותיקון הבית, שגם להם אין הקבלה בערעת הגוף. יצירין כי בענין ההסגר ושלבי הטיעול קיימת הקבלה (אמנם לא מושלמת - עיין פסוק מה להלן) בין ערעת הבית ובין ערעת הבגד, ודרבינו רמזו לבר, לעיל יג, ג' ד"ה והבהיר כי יהיה בו נגע ערעת, באמרתו: אמנים העיד הכתוב שלפעמים יהיה זה כפלא בגדיים ובבגדים, וזה להעיר ארון הבעלים על עכירות שבידים... שאין בגדי גויים מטמאים בוגדים (עכ"ל). הרוי שפהח בגד וסימן בבגד, ובאמצע צירף את נגען הבתים. נראה, איפוא, להציג כי במחשבת הערעת במשנת רבינו דין נגען בגדים כרין נגען בתים (ועיין להלן בפסקו הנה, ועיין לעיל בדבריו רבינו יג, ג'ז). 25. בפירוש כל שלבי טהרת נגען הבתים (המדרש הוא בויקרא רבה פרשנות מצורע סוף פרשה זו). 26. "וחלצו את האבניים..." והשליכו אתהן אל מחוץ לעיר" (פסקו מ'). 27. "וליקחו אבניים אחריות והביאו אל התה האבניים" (פסקוק מ'). 28. "וונתץ את הבית..." והוציאו אל מחוץ לעיר" (פסקוק מה). 29. "וותהר הכהן את הבית" (פסקוק מה).

ב. ספרנו עם פירוש הרב י. קופרמן

פרק יד' פסוקים כ', לו:

(כ) וכפריו עליו הכהן וטהר¹⁸.
לקרשים¹⁹ ולביאת מקדש,
באנדרם ז"ל: הביא תפלה, אוכל
בקדושים (נעימים פרק יד משנה ג).

(לו) ופנו את הבית בטעם יבא. ולא
יבא קדם לכן²⁰, ובין כך
יתיה זמן תשובה ותפלה לבעלים²¹, וממן
תפלה לכהן²², רעם זה ממן זמן הסגר²³,
יבמזרש אמרו²⁴ בכל זה²⁵ רמן לחרבן
הראשון²⁶, ותקנו בשני²⁷, וסתירתו
בחרבן שני²⁸, וטהרתו בבנין שלישי²⁹
שיבנה ויכונן במקורה בימינו אמן.

ב

17. על ידי שלושת הקרבנות (שני כבשים - אחד לאשך ואחד לעולה - וכבשה אחת לחטאota). "וכפר" כתוב אצל כל אחד משלהמת הקרבנות (פסוק יח באשך, פסוק יט בחטאota, ופסוקנו בעולה). 18. "וטהר" רבייעת. 19. ככלומר, אכילת קדשים.

ג

20. לא עצה טובה קמ"ל כדי להציג את כליו החرس שבבית שאין להם טהרה במקורה (רש"י, ראב"ע), אלא איסור על הכהן לבא לפניו כן. 21. דיקיך ורבינו מזה שכותוב "זונרו" ולא "זונינה" (זובא אשר לו הבית והגיד) שהבעלים אינם עוסקים בפינוי הבית אל אחרים, בעודו פרק זמן עסקם הבעלים בשליהם - תשובה ותפילה. אבל השווה ראב"ע: וטעם לשון רבים - לפניתו מהרהה.

מתקפה

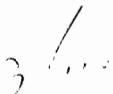
1. אה אם היגיאת ככלה וухכה גני האכילה גפי פסוק כ'?
2. באיין פיעו היגיאת אן הקיט, אין כלהני פלאס כלה"י ואקע-צעלא, אה צאתם?
3. גנה כלהני קיעו אסכים צאתם?
4. אה גויא כלהני אסכים קבאים פ"ז ופיעו גזאות האכן צעלא?
5. אהיכן גויא כלהני את צריין המתוקה והתפינה?
6. גהה צליך הסכל?
7. איך כלהני אסכמה את האכן צעלא?
8. וקוית הבית היגיאות?

* * *

ג. תוספת ברכה.

פרק יד' פסוק לו': וזוות הבחן ופנו את הבית (י"ד ל"ז)

בזהמשך הפרשה באו פעולות שונות שצורך להוציא לתוכלית טהרת בית מגנע, ורבים באמים בלשון וביט: ופינו את הבית, וחלצו את האבניים, ושפכו את העטר, וליקחו אבניים אחריות והביאו, ואעפ"י שכל אלה הפעולות מוסבות לבעל אותו הבית ועלוי החובה להוציא כל אלה אל הפורל, והי דרוש להכהן לצוזות אותו על תוצאה הדברים.

מצורע

אך אפשר לומר, דבמכוון בא הלשון ברבים, וטעם הדבר, משום דקשרים
עוסקים במלוכה אחת תגמר מהר מאשר אחד עוסק בה. וככהי גונא כתוב
רשוי בפרשה תשא (ל'ב ה') על הפסוק וירא אהרן ויבן מזבח, וככתב בזהיל'
מה ראה אהרן לבנות בעצמו, אמר, אם הם, העם, בוגנים, זה מביא צורר וזה
 מביא ابن ונמצאת המלוכה עשויה בכתחת, אבל מתו שאני בונה אותו
ומתעצל במלاكتי (כדריך הפועל העובד יחידי) בין נך וכך יבא משה, עכ"ל.
וכן היהת התרצהה הנראית ממלאכת דוד ההפלגה, כמבואר בפרשה נת.
הנה כאן, כשרהה הכהן כי אמן הבית מנוגע, ובאופן זה ציריך לעקר
ולשרש הנגע בנסיבות האפשרי כדי שלא תחטש הלהאה ותנגע אחרים. אנשים
וכלים, לכן יצווה על החקירה והידיעות אשר בזו, כי תעשה עיי' רבים
ויגמר במתרת.

nifke

1. כלערר ניזין קביעת גוף כפיט מסך, מהו גאנס ואה תלכיאן גונען?
  2. כלאייה פיעינע זה הו לאפיקת נעה ? ול התאפקה, האם דט זה קות ?
  3. מה סיגת אהילות קז ?

* * *